

[Justitsministeren.]

En noget tilsvarende Bestemmelse har man i Norge allerede faaet indført i 1902, og som jeg nævnte ved Omtalen af § 119, drejer det sig her om Personer, som træffer den egentlige Afgørelse i Retsforhold.

Mærkeligt nok har Domstolene efterhaanden ladet sig drive med til den for det parlamentariske Livs forsvarlige Udvikling efter min Mening meget uheldige Misforstaaelse: at der inden for det politiske Liv skulde gælde en helt anden Art af Ytringsfrihed end i det øvrige Samfund, saaledes at Udtalelser, der inden for andre Omraader maa betegnes som Ærefornærmelser, ikke er straffbare, naar de bliver fremsat over for Personer, der tillige har særlig politisk Myndighed eller Ansvar. Jeg kan ikke se rettere, end at det, hvor det drejer sig om Ærefornærmelser, Beskyldninger for Embedsmisbrug o. s. v., er saare uheldigt at indføre Begreber som „politisk Hæderlighed“, „politisk Ytringsfrihed“ og derved sætte de forskellige ansvarlige i en lavere Klasse end andre Medborgere i Samfundet. Skulde man endelig gøre en Forskel, burde man da gaa den modsatte Vej. Derfor indeholder § 267 a en udtrykkelig Bestemmelse om, at Domstolene ikke er berettigede til at tage Hensyn til Paastande, der fremsættes om Anerkendelse af en udvidet Ytringsfrihed inden for de paagældendes særlige Kreds. Regelen finder efter Forslaget kun Anvendelse over for offentligt udtalte Fornærmelser, idet det med Hensyn til Fornærmelser, fremsat paa anden Maade, naturligvis er rimeligt at tage Hensyn til de Forhold eller den Tone, der i Almindelighed hersker inden for vedkommende snævrere Kreds — f. Eks. en Arbejdsplads eller her paa Rigsdagen, hvor vi jo ikke engang privat kunde fornærme hinanden, som vi plejer at gøre, hvis man havde en saadan Bestemmelse.

§ 268 indeholder Bestemmelserne om Bagvaskelse. Som man vil se — efter at jeg nu snart har talt en Time —, er det ikke rigtigt, hvad Bladene med uhyre Vedholdenhed fremhæver, at den eneste Ændring af Interesse, der vil blive foreslaaet i Straffeloven, vedrører Bagvaskelse. Det er kun et ganske lille Punkt i Revisionen. § 268 omhandler altsaa Bagvaskelse. I Øjeblikket forstaar man — saaledes som Domstolene fortolker denne Paragraf — ved Bagvaskelse Fremsættelse eller Udbredelse af en Sigtelse mod bedre Vidende. Beviset for, at en Sigtelse er udbredt mod bedre Vidende, er som Regel meget vanskeligt, og Domstolene har da ogsaa vist sig meget lidt tilbøjelige til at anvende denne Bestemmelse. Efter Ju-

stitsministeriets Formening foreligger der imidlertid ikke alene et Forhold, der kan betegnes som Bagvaskelse, hvor en Sigtelse er fremsat mod vedkommendes bedre Vidende, men ogsaa i de Tilfælde, hvor en Person fremsætter en Sigtelse, som han ikke har nogen som helst rimelig Grund til at anse for sand. I hvert Fald, naar en Sigtelse fremsættes offentligt, er det dog naturligt at forlange, at Fornærmeren har undersøgt, om der overhovedet er noget Grundlag for at fremsætte Sigtelsen. Det eneste, der sker, er derfor ikke — som der staar i Aviserne —, at Bagvaskelsesstraffen sættes betydeligt op; den forandres ikke. Men det eneste, der foreslaas, er en Tilføjelse, hvorefter den, der offentligt fremsætter eller udbreder en Sigtelse, hvis Sandhed han ikke har rimelig Grund til at tro paa, straffes med Hæfte eller Fængsel eller, under formildende Omstændigheder, med Bøde.

Hvad angaar § 269, foreslaas det, at Ordene i Stk. 1 „af almen Interesse eller“ udgaar, begrundet ved de samme Hensyn, som jeg fremhævede ved Omtalen af § 263.

Og saa er der kun tilbage at omtale § 270. Man foreslaar her, at Straf skal kunne anvendes, selv om Sandhedsbevis er ført eller kan føres, saafremt Gerningsmanden ikke har haft rimelig Anledning til at fremsætte Fornærmelsen, f. Eks. har fremsat den udelukkende af Hævnlyst eller Skadefryd. Der forekommer desværre hyppigt Tilfælde, hvor f. Eks. en Person efter Udstaaelse af en Straf har faaet Arbejde og gør alt, hvad han kan, for igen at blive et nyttigt Medlem af Samfundet, men tvinges bort fra sin Arbejdsplads paa Grund af ondsindede eller uforstaaende Personers Udspreddning af Oplysninger om hans Forhold, der ikke har noget som helst andet Formaal end at skade eller hævne sig.

I de i § 264 a og § 266 a nævnte Tilfælde bliver der Tale om offentlig Paatale, og § 275 a indeholder den fra Presseloven i Fjor kendte Bestemmelse om, at Injuriesager bør fremmes med størst mulig Hurtighed, da det jo specielt i disse Sager er af Betydning for den fornærmede at blive renset, inden Sladderen har bundfældet sig.

Jeg har nu gennemgaaet samtlige de Ændringsforslag, der er af Betydning, og som man vil se ved en nøje Gennemgang, er de udarbejdet med Forsigtighed og Hensyntagen til formentlig enhver almenberettiget Interesse. Man har da ogsaa i forskellige andre demokratiske Stater overvejet eller gennemført betydelig strengere Straffebestemmelser. Bl. a. har det schweiziske Forbundsraad, endda ved en foreløbig An-